

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 1046: Trước Tiên Đối Với Mọi Pháp Trên Cảnh Duyên đều Không Trụ

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 091)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Trước tiên đối với mọi pháp trên cảnh duyên đều không trụ】

Phải tu từ chỗ này, đây là chỗ nhập môn, là chỗ hạ thủ. “Cảnh” là hoàn cảnh, “duyen” là nhân duyên, chính là nói chúng ta ở trong hoàn cảnh nhân sự, hoàn cảnh vật chất, trước tiên phải học được sự “bất trụ”, “vô trụ”. Vô trụ, quý vị phải nhớ kỹ, chính là không để những thứ này ở trong tâm. Cảnh duyên có hay không? Có. Chúng ta từ sáng đến tối đều không thể lìa khỏi, nó có chương ngại sự việc không? Không chương ngại sự việc. Quý vị phải buông xuống từ trong tâm! Cách làm này rất khó, không hề dễ dàng. Khó ở chỗ nào? Khó ở chỗ chúng ta từ vô thủy kiếp đến nay, phan duyên đã thành thói quen, hiện tại bảo chúng ta xả ly, đều cảm thấy không biết xoay xử ra sao, không biết làm sao cho phải. Bệnh cũ, tập khí cũ thoát cái thay đổi, vẫn chưa dễ dàng lắm, chính là sự việc như vậy; kỳ thực mà nói, thay đổi được thì tốt. Người thế gian, từ sáng đến tối những chuyện bận lòng vướng bận có biết bao nhiêu! Người xuất gia, chuyện nhà mình không nghĩ đến nữa, nhưng chuyện của đạo tràng lại nhiều vô kể, chuyện của tín đồ cũng nhiều vô kể, vẫn là vướng bận trong lòng, chưa hề buông xuống. Vô trụ chính là buông xuống. Câu này nói, đối với mọi pháp trên cảnh duyên đều không trụ, nói cách khác, thân tâm thế giới thấy đều buông xuống, chính là ý nghĩa này. Thấy đều buông xuống! Sau khi buông xuống rồi, những sự việc trên cảnh duyên này có còn quản lý hay không? Vẫn quản lý không sai sót. Buông xuống rồi sao vẫn còn quản? Buông xuống là buông xuống ở trên tâm, không phải buông xuống ở trên sự. Buông xuống rồi thì quản bằng cách nào? Buông xuống chính là dùng trí tuệ để quản lý sự việc. Lúc chưa buông xuống, như quý vị đều biết, quý vị dùng phiền não để quản sự, quý vị đối người đối sự khởi tâm động niệm đều là tham, sân, si, mạn. Quý vị hãy suy nghĩ thật kỹ xem, có phải là chuyện này không? Sáu căn tiếp xúc cảnh giới bên

ngoài: sắc, thanh, hương, vị, xúc, pháp, trong tâm quý vị lo âu, vương bận đều là tâm tham, tham không được thì sinh sân hận, hay nổi nóng; tham được thì vui mừng, chẳng phải ngày ngày đều làm những trò này sao? Phật bảo chúng ta buông xuống, là buông xuống những thứ này. Buông xuống những thứ này, đối mặt với cuộc sống hiện thực bằng trí tuệ, trong này không phải là cảm tình mà là trí tuệ, dùng lý trí làm việc, không phải dùng tình thức làm việc, hoàn toàn không giống nhau. Tuyệt đối không có chuyện làm sai một sự việc nào, từng sự từng việc đều là tiếp nối huệ mạng của Phật, lợi ích chúng sinh, cái mà quý vị tu là gì? Là phước huệ song nghiêm. Ở trong cuộc sống, quý vị chính là làm điều này.

Ngày nay chúng ta tham, sân, si chưa buông xuống, ngay cả tụng kinh cũng tạo nghiệp, những chuyện khác thì không cần bàn tới nữa. Tại sao nói tụng kinh cũng tạo nghiệp? Tôi đưa ra một ví dụ cho quý vị nghe, mọi người chúng ta bên dưới đang cộng tu, đang tụng kinh, thầy Duy na gõ khánh sai một nhịp, người bên dưới nghe thấy liền sinh phiền não, thầy Duyệt chúng (*) gõ mõ thiếu một nhịp, hai con mắt liền tròn trũng, ngay cả tụng kinh mà còn xuất hiện nhiều tật xấu như vậy, vẫn là đều chưa buông xuống, tính toán chi li, đều là ở đó phân biệt chấp trước, làm những thứ này. Cho nên đây là sai lầm, Phật dạy chúng ta buông xuống. Đây là nhập môn tu học, giai đoạn đầu tiên của tu hành, phải thực hành luyện tập từ chỗ này, cái gọi là “lịch sự luyện tâm” (trải qua sự việc để rèn luyện tâm), trước tiên hãy xem nhẹ nó, bớt phân biệt, bớt chấp trước, bớt tính toán đo đếm, phải hạ thủ từ chỗ này.

Chú thích:

(*): **Duyệt chúng**: Là một chức sự trong tự viện, đóng vai trò phụ tá cho vị thầy Duy na (người xướng lễ và gõ khánh). Trong các buổi cộng tu, tụng kinh hay pháp hội, vị Duyệt chúng thường đảm nhiệm việc gõ mõ để duy trì nhịp điệu tụng niệm. Tiếng mõ chuẩn xác giúp âm thanh của đại chúng được đồng đều, hòa hợp, không bị rối nhịp, từ đó khiến đạo tràng trở nên trang nghiêm và mọi người đều sinh tâm hoan hỷ, thanh tịnh.